

Dagboek van een pelgrim

Dagboek van een pelgrim

Ronald Lijster

Gaandeweg ga je beseffen
gaandeweg dringt tot je door
waar de tocht je toe zal brengen
gaandeweg zie je het spoor
gaandeweg kom je erachter
gaandeweg groeit het gevoel
dat het eindpunt niets is dan een middel
en de weg - het weg zijn - is je doel

(tekst: Huub van der Lubbe)

Vooraf

Even enkele feiten op een rijtje. Het woord pelgrim staat voor bedevaartganger. Iemand die op bedevaart gaat. Iemand die een reis maakt om een bedevaartsoord te bereiken. Een bedevaartsoord is een locatie die een bijzondere plaats inneemt in de geschiedenis van een religie. Dat zijn de feiten en sinds mijn fietstocht naar Santiago noem ik mezelf een pelgrim. Beëdigd nog wel want op 23 juni 2016 kreeg ik op het pelgrimbureau in Santiago mijn Compostella. Als iemand me vraagt wat mijn pelgrimage me heeft gebracht gaat mijn antwoord vooral over "berusting". Ik maak me niet overal meer druk om en ben vooral blij met het basisrecept van ons leventje". Mooie praatjes zul je zeggen maar waar merk je dat dan aan? Welnu, dit boekje is er misschien wel uit ontstaan. Het fietsen en het wandelen werd "a way of life". Het is ontspanning en mijn gedachten nemen een loopje met me. Het gaat over van alles. Als het grappig is dan zien voorbijgangers me lachen. Maar het kan ook heel droevig zijn en de stilte van de natuur geeft me de ruimte om dingen te relativieren. De uren vliegen dan voorbij. Ooit las ik in een boekje de uitspraak " Een wijze man noteert, reflecteert, droomt, deelt en doet." Dus waarom niet mijn gedachten op papier zetten? Voila! De geboorte van "Het Dagboek van een Pelgrim".

Je bent Pelgrim voor de rest van je leven. En neem van mij aan het is geen verplichting om bedevaartsoorden te bezoeken. Inmiddels weet ik wel dat Santiago de Compostella niet het doel was. Het doel was juist de reis er naar toe met alles d'rop en d'eraan. Het is een reis die nooit meer zal stoppen en mijn dagboek kent dan ook geen slot. Dit boekje is er slechts een compilatie van.

Ouder worden

Het verouderingsproces heeft vandaag weer hard toegeslagen. Zeven maanden geleden heb ik voor het eerst de signalen opgepakt en vandaag is het afgerond. Mijn audiciën met de naam Marijke installeerde bij mij twee Unitron's Moxi2 apparaten. Deze gaan me in de nog resterende levensjaren verder ondersteunen. Voor het eerst sinds tijden word ik weer geconfronteerd met herrie, herrie en herrie. Ik liet vanavond de hond uit en dacht wat hoor ik toch tikken in mijn oor? Wat bleek...ik hoorde gewoon de hond weer lopen over het asfalt! Ik hoorde kennelijk de vogels nog wel maar niet allemaal meer. Ik hoorde Elly nog wel maar niet alles... Ieder voordeel hep ze nadeel zei Johan Cruijff ooit. Onder het lopen dacht ik nog even over de oorzaak. Misschien toch het langdurig leiding geven aan vrouwen? Of ligt de oorzaak nog verder terug en was het sergeant Hein Asfeld die mij een half jaar lang achter de vodden zat in mijn diensttijd. Ik kom er niet uit en laat het los. Het is gewoon niet anders en ik moet nu verder leven met mijn Unitron's. Wel weer eerder naar bed en uit bed want naast het pillen slikken voor bloeddruk en cholestolol komt daar nu ook in-, uithalen en onderhoud van gehoorapparaten bij. En wat dacht je van het lezen van gebruiksaanwijzingen. Ik heb er een van de apparaten zelf, ik heb er een van de afstandsbediening want die zit er ook bij. En dan is er ook nog de gebruiksaanwijzing van de droogdoos. Niets wordt aan het toeval overgelaten. Slechthorend zijn en imbeciel liggen kennelijk dicht bij elkaar. Ik snap wel dat ouderen klagen dat je het alleen maar drukker krijgt. En dan heb ik ook nog de wetenschap dat de ouderdomssuiker op de loer ligt. Sommigen mensen zeggen dat ouder worden leuk is. Er zijn van die momenten dat ik mij afvraag of dat wel zo is. Vanmorgen... toen ik Marijke een hand gaf was zo'n moment.

Kabouters

Ik heb een bloedhekel aan kabouters. Het zijn irritante, domme en lelijke kleine mensjes bedacht door Rien Poortvliet. Om de een of andere reden vinden mijn kinderen het nodig om het kaboutergevoel in mij aan te wakkeren. Met enige regelmaat krijg ik van hen kaboutergerelateerde kadootjes. Zo kreeg ik een aantal jaren terug een juichende kabouter in een oranje voetbalshirt. Na het ontstaan van deze kabouter presteerde Oranje tot op de dag van vandaag niets meer. Ook kreeg ik een kabouter-encyclopedie. Ik vrees de dag dat ze